

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน โลกนี้ทั้งหมดคือโรงพยาบาลขนาดใหญ่ของผู้ที่มีโรคภัย บาบามาได้มาเพื่อทำให้ทั้งโลกปราศจากโรคภัย
- คำถาม:** ลูกๆ ควรมีความรู้ใจเพื่อที่ลูกจะไม่มีวันเหี่ยวเฉา หรือสัมผัสกับคลื่นแห่งความทุกข์?
- คำตอบ:** เวลาที่เราต้องจากร่างเก่าเหล่านี้และโลกเก่านี้และกลับบ้านแล้วกลับมาใช้ชีวิตเกิดใหม่ในโลกใหม่ เวลาที่เรากำลังศึกษาราชชาโยคะเพื่อไปสู่อาณาจักร พ่อกำลังก่อตั้งดินแดนทางจิตของราชา (ราชสถาน) สำหรับเราลูกๆ เมื่อลูกคงสำนึกขึ้นได้ว่าไม่มีคลื่นของความทุกข์
- เพลง:** ท่านคือแม่และท่านคือพ่อ...

โอมซานติ เพลงนี้ไม่ใช่สำหรับลูกๆ มีการเปิดเพลงนี้เพื่ออธิบายแก่คนใหม่ ไม่ใช่สำหรับทุกคนที่นี้จะรู้คิด ไม่เลย ผู้ที่ไม่รู้คิดที่ต้องถูกทำให้รู้คิด ลูกๆ เข้าใจว่าลูกได้กลายเป็นผู้ที่ไม่รู้คิดแค่ไหน เวลาที่พ่อกำลังทำให้ลูกรู้คิด เช่นที่นักเรียนในโรงเรียนได้กลายเป็นผู้ที่รู้คิดด้วยการศึกษาเล่าเรียน เขากลายเป็นนักกฎหมายหรือวิศวกรตามความเข้าใจของพวกเขา ที่นี้ลูกๆ ดวงวิญญาณต้องกลับมารู้คิด เป็นดวงวิญญาณที่ศึกษาด้วยร่างกาย อย่างไรก็ตามการศึกษาที่ลูกได้รับภายนอกเพื่อการเลี้ยงชีพทางร่างของลูกเป็นไปสำหรับชั่วคราว ชาวฮินดูบางคนก็เปลี่ยนเป็นคริสต์เดียน ทำไมพวกเขาถึงทำเช่นนั้น? เพื่อที่จะได้ความสุขเล็กน้อย เพื่อที่จะหางานได้ง่าย และหาเงินทองเพื่อการเลี้ยงชีพของเขา เวลาที่ลูกๆ รู้ว่าก่อนอื่นใดลูกต้องกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ นี่คือสิ่งหลักเพราะโลกนี้มีโรคภัย ไม่มีมนุษย์แม้เพียงคนเดียวที่ไม่มีโรคภัย แนนอนที่มีโรคภัยอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งโลกคือโรงพยาบาลที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษย์ไม่บริสุทธิ์และมีโรคภัย ช่วงชีวิตของพวกเขาสั้นมากเช่นกัน พวกเขาประสบกับความตายในทันที พวกเขาถูกจับโดยกรงเล็บแห่งความตาย เพียงลูกๆ เท่านั้นที่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ ลูกๆ ไม่เพียงแต่รับใช้บาร์ดเท่านั้นแต่ทั้งโลกอย่างแผ่ทั่ว ที่สำคัญคือไม่มีใครรู้จักพ่อ แม้ว่าพวกเขาจะเป็นมนุษย์ แต่พวกเขาก็ไม่รู้จักพ่อเหนือโลกนี้ พวกเขาไม่มีความรักต่อท่าน พ่อพูดว่า: เวลาที่งมีความรักต่อพ่อ! ขณะที่มีความรักต่อพ่อลูกจะกลับบ้านไปกับพ่อ ลูกต้องอยู่ในโลกที่สกปรกนี้จนกระทั่งลูกกลับบ้าน ก่อนอื่นใดจากการเป็นผู้มีสำนึกที่เป็นร่าง จงกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ! แล้วลูกก็จะสามารถซึมซับความรู้และจดจำพ่อได้ ผู้ที่ไม่มีสำนึกเป็นดวงวิญญาณก็ไม่มีประโยชน์ ทุกคนมีสำนึกที่เป็นร่าง ลูกเข้าใจดีว่าถ้าลูกไม่กลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ ลูกก็จะเหมือนเดิมอย่างที่ถูกเคยเป็นมาก่อน สิ่งหลักคือการกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณไม่ใช่การรู้จักสิ่งสร้าง ความรู้ของผู้สร้างและสิ่งสร้างได้รับการจดจำ ไม่ได้กล่าวว่า: ความรู้ของสิ่งสร้างก่อน แล้วจึงเป็นผู้สร้าง ไม่เลย สิ่งแรกคือผู้สร้างผู้เป็นพ่อ มีคำกล่าวว่า: โอ้พระเจ้า ผู้เป็นพ่อ! ท่านมาและทำให้ลูกๆ ทัดเทียมกับท่าน พ่อมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณเสมอ และเหตุนี้เองท่านคือผู้ที่สูงสุด พ่อพูดว่า: พ่อมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ พ่อทำให้ผู้เดียวที่พ่อเข้ามานี้มีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ พ่อเข้ามาในเขาเพื่อที่จะเปลี่ยนเขา เพราะเขาได้มีสำนึกที่เป็นร่างด้วยเช่นกัน พ่อบอกเขา: จงพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำระลึกถึงพ่ออย่างถูกต้องแม่นยำ มีผู้คนมากมายที่เชื่อว่าดวงวิญญาณแยกจากมนุษย์ เมื่อดวงวิญญาณจากร่าง นั่นก็หมายความว่าจะต้องมีสองสิ่ง พ่ออธิบายว่าลูกแต่คนคือดวงวิญญาณ เป็นดวงวิญญาณที่กลับมาใช้ชีวิตเกิดใหม่ ดวงวิญญาณนำร่างกายมาใช้และเล่นบทบาทของพวกเขา บาบาพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่า: จงพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ สิ่งนี้ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างมาก นักเรียนไปที่สวนเพื่อศึกษาอย่างสันโดษ เมื่อบาทหลวงออกไปเดินเล่นพวกเขาก็เดินในความเงียบสงบ พวกเขาไม่อยู่ในสำนึกของการเป็นดวงวิญญาณ พวกเขาเพียงแค่อุบัติในการจดจำระลึกถึงพระคริสต์ พวกเขาสามารถจดจำพระคริสต์ได้ในขณะที่อยู่ที่บ้าน แต่พวกเขาอยู่ในสันโดษเป็นพิเศษและจดจำพระคริสต์และไม่มองที่ใดอื่น ผู้ที่ตีมากเชื่อว่าในขณะที่จดจำพระคริสต์พวกเขาจะไปหาพระคริสต์ พวกเขาเชื่อว่าพระคริสต์กำลังนั่งอยู่ในสวรรค์และพวกเขาก็จะไปสวรรค์ด้วย พวกเขาเชื่อด้วยว่าพระคริสต์ได้ไปหาพระเจ้าแห่งสวรรค์ผู้เป็นพ่อ และพวกเขาก็จะไปหาท่านด้วยการจดจำระลึกถึงท่านด้วยเช่นกัน คริสต์เดียนทั้งหมดเป็นลูกของผู้เดียวนั้น พวกเขามีความรู้บางอย่างที่ถูกต้อง เพราะดวงวิญญาณของพระคริสต์ไม่ได้กลับบ้านไปเบื้องบน ชื่อ“พระคริสต์”เป็นชื่อของร่างกายที่ถูกตรึงบนกางเขน ดวงวิญญาณไม่สามารถถูกตรึงบนไม้กางเขนได้ เป็นสิ่งที่ผิดที่จะกล่าวว่าดวงวิญญาณของพระคริสต์ได้ไปหาพระเจ้าผู้เป็นพ่อ จะมีใครสามารถกลับบ้านได้อย่างไร? ผู้ก่อตั้งแต่ละศาสนาจะต้องหล่อเลี้ยงศาสนาของเขาหลังจากที่ได้ก่อตั้งศาสนาขึ้นมาอย่างแนนอน เมื่ออาคารได้มีการทาสีใหม่ นั่นก็เป็นการบำรุงรักษาด้วย เวลาที่ลูกต้องจดจำพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ไม่มีใครนอกจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดที่สามารถให้ความรู้แก่ลูก ลูกต้องให้ประโยชน์แก่ตนเอง จากการ

มีโรคภัยถูกต้องกลับมาปราศจากโรคภัย นี่คือโรงพยาบาลขนาดใหญ่ของผู้ที่มีโรคภัย โลกคือโรงพยาบาลของผู้ที่มีโรคภัย ผู้ที่มีโรคภัยจะตายอย่างรวดเร็วแน่นอน พ่อมาและทำให้ทั้งโลกปราศจากโรคภัย ไม่ใช่ว่าลูกจะเป็นอิสระจากโรคภัยที่นี้ พ่อพูดว่า: ในโลกใหม่ที่ลูกจะปราศจากโรคภัย ลูกไม่สามารถอยู่อย่างอิสระจากโรคภัยในโลกเก่าได้ ลักษณะและนารายณ์ปราศจากโรคภัยและสุขภาพดีเสมอ พวกเขามีช่วงชีวิตที่ยืนยาวที่นั่น ผู้ที่มีกิเลสก็มีโรคภัย ผู้ที่ปราศจากกิเลสไม่มีโรคภัย พวกเขาปราศจากกิเลสอย่างสมบูรณ์ พ่อเองพูดว่า: ในเวลานี้ทั้งโลกโดยทั่วไป และบาร์ตโดยเฉพาะมีโรคภัยก่อนอื่นลูกๆเข้ามาสู่โลกที่ปราศจากโรคภัย ด้วยการอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงที่ลูกเป็นอิสระจากโรคภัย ด้วยการจดจำระลึกถึงลูกจะไปบ้านที่แสนหวานของลูก นี่คือการจาริกแสวงบุญเช่นกัน ดวงวิญญาณอยู่ในการจาริกแสวงบุญไปหาพ่อ ดวงวิญญาณสูงสุด นี่คือการจาริกแสวงบุญทางจิต ไม่มีใครสามารถเข้าใจคำพูดเหล่านี้ ลูกเข้าใจสิ่งนี้ตามลำดับกันไปเช่นกัน แต่ลูกก็ลืม นี่คือสิ่งหลัก เป็นสิ่งที่ง่ายมากที่จะอธิบาย อย่างไรก็ตามเพียงผู้ที่อยู่ในการจาริกแสวงบุญทางจิตด้วยตนเองเท่านั้นที่สามารถอธิบายแก่ผู้อื่นได้ ถ้าลูกเองไม่อยู่ในการจาริกแสวงบุญนี้และพยายามที่จะบอกผู้อื่น ลูกศรของลูกจะยังไม่ตรงเป้า ต้องมีพลังแห่งสัจจะ เราจดจำบาบอย่างมากรรณาก็จดจำสามีของเธอยังมาก ผู้นี้คือสามีเหนือสามีทั้งหมด เป็นพ่อเหนือพ่อทั้งหมด และเป็นครูเหนือครูทั้งหมด ครูทั้งหลายก็จดจำพ่อเดิวนั้นด้วย แม้แต่พระคริสต์ก็เคยจดจำพ่อ แต่ไม่มีใครรู้จักท่าน เพียงเมื่อพ่อมาเท่านั้นที่ท่านจะให้คำแนะนำของท่าน ผู้คนชาวบาร์ตไม่รู้จักพ่อ แล้วผู้อื่นจะรู้จักพ่อได้อย่างไร? ผู้คนจากต่างแดนมาเพื่อศึกษาโยคะ พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าสอนโยคะโบราณ พวกเขามีศรัทธาในสิ่งนี้ พ่อพูดว่า: เพียงครั้งเดียวเท่านั้นทุกๆวงจรที่พ่อมาและสอนโยคะโบราณที่แท้จริงแก่ลูก สิ่งหลักคือพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ สิ่งนี้เรียกว่าโยคะทางจิตวิญญาณ โยคะอื่นๆทั้งหมดคือโยคะทางร่างกาย พวกเขามีโยคะกับธาตุบราห์มแห่งแสง นั่นไม่ใช่พ่อ นั่นคือธาตุที่ยิ่งใหญ่ เป็นสถานที่อยู่อาศัย เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่ลูกต้อง เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่เรียกว่าสัจจะ ผู้คนของบาร์ตไม่รู้ว่าการสัจจะอย่างไร เพียงท่านเท่านั้นที่ก่อตั้งดินแดนแห่งสัจจะ มีดินแดนแห่งสัจจะและดินแดนแห่งความห่อคลุม เมื่อลูกมีชีวิตอยู่ในดินแดนแห่งสัจจะ อาณาจักรของราวันไม่ได้คงอยู่ เป็นหลังจากครึ่งหนึ่งของวงจรที่อาณาจักรของราวัน ดินแดนแห่งความห่อคลุมเริ่มต้น ยุคทองทั้งหมดกล่าวได้ว่าเป็นดินแดนแห่งสัจจะ ตอนสิ้นสุดของยุคหลักคือดินแดนแห่งความห่อคลุมที่สมบูรณ์ เวลานั้นลูกกำลังนั่งอยู่ในการบรรจบกัน ลูกไม่ได้อยู่ที่นี้หรือที่นั่น เวลานั้นลูกกำลังเดินทาง เป็นดวงวิญญาณที่เดินทางไม่ใช่ร่างกาย พ่อมาสอนลูกถึงวิธีที่จะเดินทาง ท่านสอนถึงวิธีที่จะไปที่นั่นจากที่นี่ แล้วผู้คนก็เดินทางไปยังดวงจันทร์ ดวงดาว ฯลฯ เวลานั้นลูกรู้ว่าไม่มีประโยชน์ใดๆในสิ่งนั้น เป็นไปด้วยสิ่งเหล่านั้นที่การทำลายล้างจะเกิดขึ้น ความเพียรพยายามทั้งหมดที่พวกเรากำลังทำอยู่ก็ไร้ประโยชน์ ลูกรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นที่กำลังสร้างขึ้นด้วยวิทยาศาสตร์จะเป็นประโยชน์แก่ลูกในอนาคต ละครั้นลูกกำหนดไว้แล้ว พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดมาและสอนลูก ดังนั้นลูกควรมีความนับถือท่านอย่างมาก โดยทั่วไปมีความนับถือต่อครูอย่างมาก ครูสอนลูกให้ศึกษาเล่าเรียนเป็นอย่างดีและสอบผ่าน หากลูกไม่เชื่อฟังครูลูกก็สอบตก พ่อพูดว่า: พ่อสอนลูกเพื่อทำให้ลูกกลายเป็นนายของโลก ลักษณะและนารายณ์คือนาย แม้กระทั่งปวงประชาของพวกเขาก็เป็นนายด้วย มีสถานภาพที่หลากหลาย ผู้คนของบาร์ตพูดว่าพวกเขาคือนายของบาร์ต แม้กระทั่งผู้ที่ยากจนก็คิดว่าตนเองเป็นนายของบาร์ต อย่างไรก็ตามมีความแตกต่างระหว่างราชาและพวกเขา ความแตกต่างในสถานภาพเป็นไปเนื่องจากความรู้ เราต้องมีความฉลาดในความรู้ ความบริสุทธิ์ก็สำคัญเช่นกัน ต้องมีสุขภาพและความมั่งคั่งด้วย มีทุกสิ่งในสวรรค์ พ่ออธิบายเป้าหมายและวัตถุประสงค์แก่ลูก ไม่มีใครในโลกมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์นี้ในสติปัญญาของเขา ลูกพูดทันทีว่านี่คือสิ่งที่ลูกกำลังจะกลายเป็น อาณาจักรของเราจะครอบคลุมทั่วทั้งโลก ในเวลานี้คือรัฐบาลของประชาชนโดยประชาชน เริ่มแรกมีผู้ที่มีมงกุฎสองชั้นและแล้วเป็นผู้ที่มีมงกุฎชั้นเดียวและเวลานี้เป็นผู้ที่ไม่มีมงกุฎเลย บาบ่าได้บอกลูกในมุรลีให้ทำภาพของผู้ที่มีมงกุฎเดียวกำลังก้มลงให้กับราชาที่มีมงกุฎทั้งสอง พ่อพูดว่า: เวลานั้นพ่อกำลังทำให้ลูกกลายเป็นราชาเหนือราชาผู้ที่มีมงกุฎทั้งสอง พวกเขาคือราชาในระยะเวลาอันสั้น ในขณะที่ที่นี้เป็นเรื่องของ 21 ชาติเกิด สิ่งแรกและสิ่งหลักคือการกลับมาบริสุทธิ์ ลูกเรียกหาพ่อให้มาและชำระผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ให้บริสุทธิ์ ลูกไม่ได้ร้องขอให้มีการทำให้ลูกเป็นราชา เวลานั้นลูกมีการสละละทิ้งที่ไม่มีขีดจำกัด ลูกจะจากโลกนี้และกลับบ้านแล้วก็ไปสวรรค์ ลูกควรมีความสุขนี้อยู่ภายใน เมื่อลูกเข้าใจว่าลูกกำลังจะกลับบ้านและแล้วไปสู่อาณาจักรของลูก เหตุใดลูกจึงเหียวเฉาและมีประสบการณ์ของความทุกข์? เราดวงวิญญาณจะกลับบ้านและจะกลับมาใช้ชาติเกิดในโลกใหม่ เหตุใดลูกจึงไม่มีประสบการณ์ของความทุกข์ที่ถาวร? เป็นเพราะมีการต่อต้านอย่างมากจากมายาที่ความสุขของลูกลดลง ผู้ชำระให้บริสุทธิ์พูดว่า: จงจดจำพ่อแล้วบาบของหลายต่อหลายชาติเกิดของลูกจะถูกเผาไหม้ ลูกกลายเป็นสวาดาชนจักรดารี ลูกรู้ว่าลูกจะไปสู่ดินแดนแห่งราชาของลูก ที่นี้มีราชาประเภทต่างๆมากมาย เวลานั้นกำลังจะกลายเป็นราชสถานทางจิต (ดินแดนของราชา) ลูกจะกลายเป็นนายแห่งสวรรค์ ชาวคริสต์เตียนไม่เข้าใจคำว่าสวรรค์หมายความว่าอย่างไร พวกเขาเรียกดินแดนแห่งการหลุดพ้นว่าสวรรค์ ไม่ใช่ว่าพระเจ้าแห่งสวรรค์ผู้เป็นพ่อจะอาศัยอยู่ในสวรรค์ ท่านอยู่ในดินแดนแห่งความสงบ เวลานั้นลูกกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อไป

สู่ดินแดนสวรรค์ ลูกต้องแสดงความแตกต่างนี้ พระเจ้าผู้เป็นพ่อคือผู้เดียวที่อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งการหลุดพ้น ในขณะที่โลกใหม่เรียกว่าสวรรค์ ไม่มีชาวคริสต์เตียนเลยที่นั่น(ในโลกใหม่) เพียงพ่อที่มาและก่อตั้งสวรรค์ สถานที่ที่ลูกเรียกว่าดินแดนแห่งความสงบซึ่งพวกเขาเรียกว่าสวรรค์ สิ่งเหล่านี้ต้องเป็นที่เข้าใจ พ่อพูดว่า: ความรู้นี้ง่ายดายมาก นี่คือการรู้ที่จะกลับมารับรู้ และไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต เพียงพ่อเท่านั้นที่ให้ความรู้นี้ เมื่อใครบางคนกำลังถูกจับใส่ตะแลงแกง เขาเข้าใจอยู่ภายในว่าเขากำลังจะไปหาพระเจ้า เพชฌฆาตบอกเขาให้จดจำระลึกถึงพระเจ้าแม้ว่าทั้งสองคนจะไม่รู้จักพระเจื่อก็ตาม คนนั้นเพียงแค่จดจำเพื่อนฝูงและญาติมิตรของเขาในเวลานั้น ได้มีการจดจำกันว่า: ใครที่จดจำภรรยาของเขาในเวลาสุดท้าย... เขาจะจดจำใครคนใดคนหนึ่งได้อย่างแน่นอน ในยุคทองเท่านั้นที่พวกเขาเป็นผู้เอาชนะความผูกพันยึดมั่น ที่นั่นพวกเขาเห็นว่าพวกเขาจะละร่างกายและรับร่างใหม่ ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการจดจำระลึกถึงที่นั่น ด้วยเหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวว่า: ทุกคนจดจำพระเจ้าในเวลาที่มีความทุกข์ มีความทุกข์ที่นี้ ดังนั้นพวกเขาจดจำระลึกถึงท่านโดยหวังว่าจะได้รับบางสิ่งจากพระเจ้า ที่นั่นพวกเขาได้รับทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ลูกสามารถพูดได้ว่าเป้าหมายของลูกคือการทำให้มนุษย์กลายเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าและทำให้พวกเขาเป็นของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าและผู้เป็นนาย เวลานี้ทั้งหมดเป็นลูกกำพร้า เวลานี้เราเป็นของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าและผู้เป็นนาย เพียงพ่อเท่านั้นที่ให้มรดกแห่งความสุขความสงบและความเจริญรุ่งเรือง ลักษณะและนารายณ์มีชีวิตที่ยืนยาว ลูกก็รู้เช่นกันว่าก่อนหน้านี้ผู้คนของบาบิโลนเคยมีชีวิตที่ยืนยาว เวลานี้พวกเขามีชีวิตสั้น ไม่มีใครรู้ว่าทำไมมันถึงสั้นขนาดนี้ มันง่ายมากสำหรับลูกที่จะเข้าใจสิ่งนี้แล้วอธิบายให้แก่ผู้อื่น สิ่งนี้ตามลำดับกันไปเช่น คำอธิบายของแต่ละคนเป็นของเขาเอง ลูกแต่ละคนก็อธิบายตามที่ลูกได้ซึมซับมากแค่ไหน อ้อชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพตาตา พ่อทางจิตพูดนมัสต์กับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เช่นที่พ่อบุญธรรมเป็นดวงวิญญาณอยู่เสมอ ดังนั้นลูกก็ควรทำความเพียรพยายามอย่างเต็มที่ที่จะมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ด้วยหัวใจของลูกมีความรักต่อพ่อผู้เดียว ลูกจะกลับบ้านพร้อมกับท่าน
2. มีความเคารพนับถืออย่างเต็มที่ต่อพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด นั่นคือการทำตามคำแนะนำสั่งสอนของพ่อ คำสอนแรกของพ่อคือ: ลูกๆ ศึกษาเล่าเรียนเป็นอย่างดีและสอบผ่าน! จงทำตามคำแนะนำสั่งสอนเหล่านี้

พร: ขอให้ลูกส่งเวทย์จิตสำนึกทั้งหมดของตนเองด้วยความสมดุลของความรู้สึกรับรู้ (sense) และสาระ (essence) และด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นผู้เปลี่ยนแปลงโลก
ความรู้สึกรับรู้ (sense) หมายถึงการเข้าใจประเด็นของความรู้และความเข้าใจ และสาระ (essence) หมายถึงการมีความตระหนักรู้ในการเป็นตัวของตัวเองของพลังทั้งหมดอย่างเป็นตัวของพลัง หากลูกมีความสมดุลของสองสิ่งนี้จิตสำนึกทั้งหมดของตนเองและสิ่งเก่า ๆ ทั้งหมดจะถูกส่งเวทย์ ด้วยการส่งเวทย์ทุกวินาทีทุกความคิดทุกคำพูดและทุกการกระทำเพื่อการรับใช้ของการเปลี่ยนแปลงโลก ลูกจะกลายเป็นผู้เปลี่ยนแปลงโลกโดยอัตโนมัติ ผู้ที่ส่งเวทย์ตนเองและตระหนักถึงร่างกายของตนเองสามารถเปลี่ยนแปลงบรรยากาศได้อย่างง่ายดายด้วยกระแสจิตที่สูงส่งของพวกเขา

คติพจน์: จดจำการได้มาซึ่งการบรรลุผลของลูกและสิ่งที่เป็นความเศร้าโศกและความทุกข์จะถูกลืมเลือน

*** โอม ซานติ ***